

Most pedig tekerjük előre az időt, és ugorjunk vissza a padlásra, ahol Lajcsika vöröslő füllel, büszkén és izgatottan figyelte az utcai felfordulást. Mellette a két Pirók: Zsófi és Andris állt, valamint Kocsonyás Gergő, az ész. A többiek lent az utcán sétálgattak ártatlan képpel, hogy közelebbről figyelhessék meg az eseményeket, és gyors futárként hozzák a hírt: mi újság.

A padlást vastag porréteg fedte. Egyik sarkában nagy, fonott ládák álltak tele használt ruhával, a többiben régi gyerekágy, néhány összetört polc és egy rozsdás lavór hevert. Az ablak közelében egymásra helyezett csomagolópapírokra matracot tett Anti és Andris. A gyerekágyból vehették ki, a gyanús foltok legalábbis ezt mutatták. A matrachoz pokrócokat is szereztek „valahonnan”. Kissé távolabb, a tető széle és a födém találkozásánál, gerendák funkciója volt, mert a padlásra sajnos nem építettek vécét. Az épület tervezői ezelőtt hatvan évvel ugyanis nem voltak elég előrelátóak, és nem gondoltak arra, hogy egyszer majd itt fog rejtőzni egy fiú, akinek lesznek különböző kis és nagy dolgai. No, de szerencsére akadt egy vödör, és ott volt Anti, aki önfeláldozó módon naponta kétszer, némi fintorgással, de levitte a küblit. Merthogy a vödörnek, ha *olyan* célra használják, az a neve. Így rendezték be tehát a rejtkehelyet, természetesen világítás nélkül, hiszen este a legkisebb fénypontocska is árulkodó lehetett volna.

– Húha! – ugrott fel a padlásra a ház hátsó oldalához támasztott létráról Dávid Anti. – Óriási cirkusz! Rendőrautók, rendőrök. És egy igazi detektív! Nem is egy! Kikérdezik a szomszédokat is! Állati! Állati!

– Felvered a port – mondta Zsófi nyugodt hangon, pedig majd kiugrott a szíve, úgy dobogott.

– Ne ugrálj, és ne üvölts. Mi is látjuk.

– Anyu mit csinál? – kérdezte Lajcsi.

– Hát... azt nem tudom. Oda nem mehetek be – mondta a Dávid unoka.

Ott rendőrök vannak.

– Biztosan sír – mondta Lajcsi.

– Mi az? – támadt rá Anti. – Már megbántad?

– Hülye – mondta Lajcsi, és az ablak felé fordult.

– Jaj, te nagyokos! – csattant fel Pirók II., bár megfogadták, hogy az emberrablás ideje alatt nincs ellenségeskedés. De hát az ilyen fogadalmakat olyan nehéz betartani.

– Nem bánta meg – magyarázta a durcásan hallgató Antinak Gergő –, csak nem mindegy neki, hogy mit csinál az anyukája. Őt nem akarja bántani. Sőt azt akarja, hogy neki is jobb legyen. Mármint az anyukájának. Érted? Ne az Állókigyóhoz menjen feleségül. Csakhogy az anyukája nem tudja, hogy Lajcsi jót akar neki. Érted?

– Persze – rántotta fel a vállát a zsugorított. – De akkor sem kell lehülyézni.

– Juj, nyomozó kutya! – kiáltott fel Zsófi, és olyan ideges lett, hogy azonnal le kellett másznia a létrán.

Lajcsi, Gergő és Anti egymáshoz szorulva, dermedten nézték, hogy a nyakörvvel féken tartott kutya a rendőrrel együtt besietett Lajcsiék házába, majd kis idő után mind kijöttek. Elöl az eb, utána a gazdája, majd egy hanyag öltözetű, kövérkés, kopasz úr következett, mögötte egy szőke bajszú, és persze Róza mama, Sanyi bácsi meg a szipogó Orsika. A libasorban trappogó társulat az utcára érve balra fordult, és a kutya nyomában elindultak Dávid Dezső cipézmester háza irányába.

– Mit csináljunk? Mit csináljunk? – hadarta Anti, és pillantása ijedten rebbent ide-oda Lajcsi és Gergő között. Most mintha még jobban összezsugorodott volna.